

ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΡΑΒΒΑΡΙΘΗ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ ΚΟΡΗ

Μια ψυχή
καταδικασμένη να
ζει μια ζωή που
δεν είχε επιλέξει

ΤΙΤΛΟΣ: Κρυσταλλένια κόρη
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γεωργία Κραββαρίτη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Γεωργία Κραββαρίτη
Copyright © 2023 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5713-55-3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

Γεωργία Κραββαρίτη

ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ ΚΟΡΗ

Εκδόσεις Έξιν

Το βλέμμα του γέροντα αντίκρισε τη Ζωή που ανέβαινε τον λόφο. *Τι όμορφη που είναι!* συλλογίστηκε. *Η κρυσταλλένια μου κόρη!* Η Ζωή όντως έμοιαζε με επίγειο άγγελο. Η ομορφιά της ήταν εξωπραγματική. Τόσο, που οι κάτοικοι της Γλυκής την αποκαλούσαν «Η νεράιδα του Αχέροντα». Ωστόσο, δεν ήταν υπεύθυνα μόνο η εξωτερική της εμφάνιση για τον «τίτλο» που της είχαν αποδώσει, όσο οι σπάνιες φορές που την είχαν δει όλες κι όλες στη ζωή της να τριγυρίζει μες στο δάσος σαν αληθινή νεράιδα. Το παράξενο δε για τους κατοίκους του χωριού, ήταν πως δεν πίστευαν πολλές φορές στην ύπαρξή της, όντας επηρεασμένοι από τα μεταφυσικά φαινόμενα που συνέβαιναν στον Αχέροντα λόγω των πολλών θρύλων που ακολουθούσαν τον μυθικό ποταμό εδώ και αιώνες.

Η Ζωή ήταν κόρη δύο ιδιαίτερων ανθρώπων. Η μητέρα της, η Αγαθή, ήταν όμορφη κοπέλα, δυστυχώς όμως, σε νεαρή ηλικία χτυπήθηκε από πολιομυελίτιδα, γεγονός το οποίο της δημιούργησε προβλήματα στην ομιλία και στην ακοή της. Μιλούσε πλέον ελάχιστα και τελείως ψευδά, αλλά τουλάχιστον δεν είχε χάσει

εντελώς την ακοή της. Αυτή η κατάσταση την έφερνε αντιμέτωπη με πολλά προβλήματα στην καθημερινότητά της απ' όταν ήταν μικρό κοριτσάκι. Η συμπεριφορά των ανθρώπων την ξένιζε, μιας και κάποιοι είτε την αντιμετώπιζαν με οίκτο, είτε με απέχθεια, σαν να είχε κάποια κολλητική ασθένεια. Άλλοι την αντιμετώπιζαν με πλήρη απαξίωση, σαν να μην ήταν άνθρωπος που είχε ίσα δικαιώματα μ' αυτούς.

Η Αγαθή είχε μεγαλώσει στην Παραμυθιά Σουλίου, το μαρτυρικό χωριό που δέχτηκε το μένος των Γερμανών κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Η καθημερινότητά της την έβρισκε να φτιάχνει εργόχειρα με τις ώρες στο σπίτι της κι ύστερα να βγαίνει στις λαϊκές αγορές και στα παζάρια για να τα πουλά. Κάπως έτσι, στο μεγάλο παζάρι που πραγματοποιείται κάθε Απρίλη στην Παραμυθιά προς τιμήν του πολιούχου της, Αγίου Δονάτου, γνώρισε και τον άντρα που έμελλε να γίνει σύζυγός της. Η Αγαθή καθόταν χαμογελαστή πίσω από τον πάγκο της πουλώντας τα παραδοσιακά της εργόχειρα. Τι δεν έφτιαχναν τα προκομμένα χέρια της! Θαρρείς πως όλο τον πόνο της ψυχής της τον μετέτρεπε σε χαρά και με αστείρευτη υπομονή εργαζόταν ελπίζοντας σε ένα καλύτερο αύριο. Όμορφα ντυμένη μέσα στη μακριά, γεμάτη πιέτες μπορντό φούστα της και στο ολόλευκο πουκάμισό της, κλειστό μέχρι τον λαιμό και τα καστανόξανθα μακριά μαλλιά της πλεγμένα κοτσίδα, έδειχνε τόσο γλυκιά και όμορφη, κερδίζοντας τα βλέμματα των περαστικών. Δυστυχώς, όμως, ο θαυμασμός για εκείνη γινόταν οίκτος, σαν συνειδητοποιούσαν τα ψεγάδια της. Κάπως έτσι η Αγαθή

πίστευε πως κανείς άντρας δεν θα τη ζητούσε ποτέ σε γάμο. Επειδή όμως η ελπίδα, όπως λένε, πεθαίνει πάντα τελευταία, η ίδια βαθιά μέσα της ήλπιζε πως κάπου στον κόσμο θα υπήρχε και για εκείνη ένας άνθρωπος.

Για μια στιγμή, ενώ έφτιαχνε τα πράγματα στον πάγκο της, ένας άντρας έμεινε να στέκει και να την κοιτάζει. Σαν σήκωσε το κεφάλι της, αντίκρισε το ζεστό του βλέμμα. Ένωσε ένα τσίμπημα στο στομάχι και ταυτόχρονα ένα γλυκό πετάρισμα στην καρδιά. Σαν ο ευγενής άντρας τη χαιρέτησε, βγάζοντας το καπέλο του, η Αγαθή ένωσε πως πετούσε στα σύννεφα. Του χάρισε με τη σειρά της ένα όμορφο χαμόγελο κι ύστερα βρήκε το θάρρος να τον ρωτήσει αν θα επιθυμούσε να αγοράσει κάτι. Ο άντρας της έγενεψε στη νοηματική. Η Αγαθή συνειδητοποίησε πως ήταν κωφάλαλος, μα διόλου δεν την πείραξε. Έδειχνε καλός και αληθινός. Φώναζε η ψυχή του για όλα εκείνα που το στόμα του δεν μπορούσε να πει και η Αγαθή μακάριζε την τύχη της. Ο άντρας της συστήθηκε στη νοηματική γλώσσα.

«Δεσποινίς μου, ονομάζομαι Λουκάς. Χαίρομαι ιδιαίτερα που σας γνωρίζω, θα μπορούσα να έχω την τιμή να μάθω και το δικό σας όνομα;»

Πώς θα μπορούσε η Αγαθή να του αρνηθεί; Κάπως έτσι ξεκίνησε η ιστορία τους. Εννοείται πως ο Λουκάς δεν διέκρινε καμία αναπηρία στην όμορφη νεαρή κοπέλα, μιας και οι αρετές που της είχε χάρισει ο Θεός ήταν τόσες, που κάθε ψεγάδι έμοιαζε μηδαμινό μπροστά τους. Παρά το γεγονός ότι ο Λουκάς ήταν ένας φτωχός γεωργός από τη Γλυκή και για σπίτι του είχε ένα μικρό καλύβι, λόγω του ότι οι Γερμανοί έκαψαν το

πατρικό του μαζί και τους γονείς του, αυτό δεν στάθηκε εμπόδιο στο να πει το «ναι» η Αγαθή στην πρόταση γάμου που της έκανε λίγες εβδομάδες μετά τη γνωριμία τους. Τα όσα είπαν τα μάτια τους από την πρώτη τους συνάντηση και τα όσα ένιωσε η ψυχή τους, ήταν αρκετά για να ενώσουν αυτούς τους δύο ανθρώπους παρά τις όποιες δυσκολίες.

Με τη θέλησή τους για ζωή και δημιουργία, ξεκίνησαν τον έγγαμο βίο τους στο φτωχοκάλυβό τους, σε μια μικρή πλαγιά κοντά στις όχθες του Αχέροντα. Ύστερα από λίγα χρόνια ο εφημέριος της Γλυκής, ο σεβαστός ιερομόναχος πατέρας Νεκτάριος, όντας ευαισθητοποιημένος με τους φτωχούς ανθρώπους, παρατήρησε τον καθημερινό μόχθο του ζευγαριού για επιβίωση, καθώς και τις δύσκολες συνθήκες κάτω από τις οποίες ζούσαν στο φτωχικό καλύβι. Έτσι, σκέφτηκε να τους παραχωρήσει το παλιό μικρό μοναστήρι της Παναγιάς της Ζωοδόχου Πηγής. Υπήρχε ένα μικρό εκκλησάκι μέσα στις εγκαταστάσεις του, στις οποίες διέθετε όλες κι όλες τρεις κλίνες. Ήταν όμως γερό, φτιαγμένο από πέτρα και με λίγες επιδιορθώσεις θα μπορούσε να γίνει ένας βιώσιμος χώρος για το ταλαιπωρημένο ζευγάρι.

Την ίδια περίοδο που μετακόμισαν, η Αγαθή και ο Λουκάς πρόσμεναν να έρθει στον κόσμο το παιδί τους. Ήταν κοριτσάκι! Της έδωσαν το όνομα της Παναγιάς που στέγαζε όλα τους τα υπάρχοντα και από την πρώτη μέρα που την κράτησαν στην αγκαλιά τους υποσχέθηκαν στον Θεό πως θα έκαναν τα πάντα για να τη μεγαλώσουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Τι κι αν είχαν τις δυσκολίες τους; Μέσα από τη μεγαλοσύνη της

ψυχής τους θα αποδείκνυαν πως, αν ο άνθρωπος έχει θέληση, μπορεί να κάνει τα αδύνατα δυνατά. Όμως, στο μέλλον κάποιος έμελλε να σπείρει τη δυστυχία, κάνοντας ο ίδιος τα αδύνατα δυνατά προκειμένου να καταστρέψει ζωές στο πέρασμά του. Υποκινούμενος από κακές δυνάμεις και γεμάτος φθονερά συναισθήματα, θα κατέστρεφε τη ζωή του αγαθού ζευγαριού, το οποίο αγνοούσε παντελώς τον επικείμενο κίνδυνο.

Η Ζωή πλησίασε τον γέροντα, ήρεμα και διακριτικά όπως πάντα, κάθε που τον έβλεπε να προσεύχεται με τόση περισυλλογή. Ένιωθε και η ίδια μέσα της πως οι στιγμές της προσευχής είναι καθ' όλα ιερές.

«Πατέρα μου...»

Η Ζωή τον άγγιξε στοργικά στον ώμο κι ύστερα έγειρε το κεφάλι της μπροστά από το δικό του. Ο χείμαρρος των μαλλιών της γλίστρησε σαν μετάξι μπροστά από το βλέμμα του. Οι τελευταίες αντανakλάσεις του ήλιου χάιδεψαν το πρόσωπό της, κάνοντάς τη να μοιάζει με οπτασία.

«Καλώς την κρυσταλλένια μου κόρη! Πού ήσουν;»

Η Ζωή έσκυψε το κεφάλι της. Στο ήδη θλιμμένο πρόσωπό της διαγράφηκε ακόμα πιο έντονα η μελαγχολία που για χρόνια ήταν φωλιασμένη στην ψυχή της.

«Τι συμβαίνει, κόρη μου; Θαρρώ πως πριν ήσουν μια χαρά». Στο πρόσωπο του γέροντα διαγράφηκε ξαφνικά μια έντονη ανησυχία. «Δεν πιστεύω να σε είδε κανείς;»

«Όχι! Όχι, πατέρα μου, μην ανησυχείτε. Στους γονείς μου ήμουν».

Ο γέροντας ξεφύσησε ανακουφισμένος για την ώρα.

Μέσα του, βέβαια, ήξερε πως η ψυχή του θα ελάφραινε σαν μιλούσε εφ' όλης της ύλης με τη Ζωή. Με την αυγή του ήλιου θα της αποκάλυπτε όλη την αλήθεια που γύρευε.

«Ελάτε, πατέρα μου, έδυσε ο ήλιος. Πάμε σιγά-σιγά, δεν θέλω να κρυώσετε».

Οι δυο τους άρχισαν να κατηφορίζουν για το σπίτι. Η Ζωή βοήθησε τον γέροντα να σηκωθεί από το παγκάκι. Πέρασε το χέρι της μέσα από τον αγκώνα του για να τον υποβαστάξει, ενώ με το άλλο στηριζόταν στη μαγκούρα του. Κουβαλούσε σχεδόν έναν αιώνα ζωής στην κυρτή πλέον πλάτη του. Η μορφή του δεν θύμιζε σε τίποτα τον άλλοτε σθεναρό και δραστήριο ιερομόναχο, ο οποίος με τόσο ζήλο υπηρέτησε τα ιερατικά του καθήκοντα. Η Ζωή και ο γέροντάς της εκείνη τη φθινοπωρινή μέρα στα τέλη Σεπτέμβρη επέστρεψαν ύστερα από πολλούς μήνες απουσίας στο πατρικό της σπίτι, στο παλιό μοναστήρι της Ζωοδόχου Πηγής. Η δε Ζωή ύστερα από είκοσι ολόκληρα χρόνια επέστρεψε και πάλι στην αγαπημένη της κατοικία. Αν και απομονωμένο το σπίτι από το υπόλοιπο χωριό, ο καπνός που θα έβγαινε σε λίγη ώρα από την καμινάδα, θα μαρτυρούσε πως για πρώτη φορά ύστερα από πολύ καιρό κάποιος είχε επιστρέψει στο παλιό μοναστήρι.

Οι κάτοικοι της Γλυκής είχαν πλέον άλλον ιερέα, μιας και ο γέροντας είχε συνταξιοδοτηθεί. Όλοι γνώριζαν πως μετά τη σύνταξή του σπίτι του ήταν τα μοναστήρια και όπου υπήρχαν φτωχοί άνθρωποι. Όπως ήξεραν πως ο ευσεβής γέροντας χρησιμοποιούσε το εγκαταλελειμμένο μοναστήρι, γιατί του άρεσε να ζει

πυχαστικά. Κατέβαινε φυσικά και στο εκκλησάκι του Αγίου Δονάτου, που τόσο αγαπούσε, κι εκεί εξομολογούσε τους περισσότερους από τους κατοίκους του χωριού, οι οποίοι τον περίμεναν με λαχτάρα για να του ανοίξουν την καρδιά τους. Αυτό ήταν κάτι που συγκινούσε τον ευσεβή γέροντα. Είχε αφιερώσει όλη του τη ζωή σ' εκείνον τον τόπο κι ο ίδιος γνώριζε τι συνέβαινε πίσω από την οποιαδήποτε πόρτα. Για ένα πράγμα, όμως, δεν ήταν σίγουρος: για ένα γεγονός, το οποίο είχε συμβεί χρόνια πριν. Ένα τραγικό συμβάν, το οποίο έδρασε καταλυτικά για κάποιους ανθρώπους, αλλάζοντας δια παντός τις ζωές τους. Στη σκέψη του δε, τριγυρνούσε διαρκώς ένα ερώτημα.

Πόσο τραγικό είναι να ορίζει ο άνθρωπος τη μοίρα συνανθρώπων του, προκειμένου να διεκδικήσει λίγη ευτυχία δανεική; Κι αν η αλήθεια πνίγεται, θολώνοντας το μέλλον, για πόσο μπορεί να κρατηθεί δίχως ανάσα;

Ο γέροντας ήξερε πως ό,τι χτίζεται βασισμένο στο ψέμα, κάποια στιγμή δεν μπορεί παρά να καταρρεύσει. Εκείνη η στιγμή βρισκόταν προ των πυλών, η αλήθεια θα έβγαινε στην επιφάνεια. Είκοσι χρόνια προστάτευε τη Ζωή, γιατί ήξερε πως κινδυνεύει η ζωή της. Το γιατί έπρεπε να περιμένει τόσα χρόνια, το γνώριζε μονάχα ο ίδιος. Πλέον παρακαλούσε τον Θεό για εκείνη τη μικρή παράταση, ίσα να προλάβει να δώσει πίσω στη Ζωή τη ζωή που κάποτε της έκλεψαν. Να της δώσει το φως που θα έκανε τις ίριδες των ματιών της να λάμπουν και πάλι σαν αληθινά διαμάντια.

Ήταν μόλις δεκαοχτώ χρονών, σαν έχασε τους γο-

νείς της τόσο άδικα και κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες. Φήμες είπαν πως επρόκειτο για τροφική δηλητηρίαση, πως το κορίτσι είχε σταθεί τυχερό που δεν έφαγε κι εκείνο. Κάποιες άλλες κακόβουλες γλώσσες άφησαν να υπονοηθεί πως η ίδια η κόρη τους αποπειράθηκε να τους σκοτώσει, γιατί ήταν μάγισσα. Δεν είχε φυσιολογική ζωή, ζούσε έγκλειστη στο σπίτι της, ενώ τριγυρούσε πάντα κρυμμένη μες στο δάσος και ποτέ δεν εμφανιζόταν στο χωριό. Η αλήθεια δεν μαθεύτηκε ποτέ και η εξαφάνιση της Ζωής από τη Γλυκή, μετά την κηδεία των γονιών της, άφησε πολλά ερωτηματικά στους κατοίκους. Η αστυνομία δεν μπόρεσε να αποδείξει κάτι και οι γλώσσες καταλάγιασαν ύστερα από επιθυμία του πατέρα Νεκτάριου, ο οποίος ζήτησε από όλους τους κατοίκους, στο σαρανταήμερο μνημόσυνο των αποθανόντων, να σταματήσουν τα ανυπόστατα σχόλια για να ησυχάσει έτσι η ψυχή τους. Άλλωστε, πόσοι και πόσοι δεν πέθαιναν εκείνα τα χρόνια από δηλητηρίαση λόγω ληγμένων τροφών; Ο ίδιος, όμως, είχε ζητήσει από τους γιατρούς να κάνουν τοξικολογικές εξετάσεις, οι οποίες έδειξαν πως στο αίμα τους ανιχνεύτηκε ισχυρό δηλητήριο, πιθανόν τοξικό φυτοφάρμακο, του οποίου η δόση ήταν μεγάλη, οπότε και προκάλεσε ακαριαίο θάνατο. Ο πατέρας Νεκτάριος σάστισε τότε ακούγοντας τους γιατρούς. Η γνωμάτευση σαφέστατα δεν μπορούσε να μείνει κρυφή και η αστυνομία όφειλε να ερευνήσει το συμβάν, δίχως όμως να καταλήξει σε κάποιο αποτέλεσμα. Επίσης, η αστυνομία δεν έλαβε υπ' όψιν τις γνώμες κακόβουλων, οι οποίοι ήθελαν ένοχη τη Ζωή. Υπέθεσαν απλά πως η κοπέ-

λα φοβήθηκε κι εξαφανίστηκε για προφανείς λόγους. Έτσι, λοιπόν, κανείς δεν την ξαναείδε για τα επόμενα είκοσι χρόνια. Το μυστήριο έμεινε άλυτο και η τύχη της Ζωής αγνοούνταν.

Ο πατέρας Νεκτάριος τη φυγάδευσε κρυφά στο μικρό μοναστήρι της Παναγιάς της Φανερωμένης, που βρισκόταν σε μια κατάφυτη περιοχή στις παρυφές των Αγραφών. Ο γέροντας γνώριζε την ηγουμένη της μονής εδώ και πολλά χρόνια. Η ίδια, έχοντας ακούσει για την καλή του φήμη, του είχε ζητήσει να επισκέπτεται τη μονή τους για να την εξομολογεί, όπως και όλες τις μοναχές που διέμεναν μόνιμα εκεί. Έτσι, ο πατέρας Νεκτάριος, έχοντας εμπιστοσύνη στην ηγουμένη, της ζήτησε να προσέχει τη Ζωή σαν τα μάτια της και να κρατήσει απόλυτη εξεμύθεια σε ό,τι αφορούσε στη φιλοξενία της νεαρής κοπέλας. Μάλιστα, πριν την αφήσει βαριά άρρωστη στα χέρια τους και φύγει, συγκέντρωσε όλες τις αδελφές στο αρχονταρίκι και τους είπε:

«Κανείς μα κανείς δεν πρέπει να μάθει πως η Ζωή βρίσκεται εδώ. Σας καθιστώ υπεύθυνες για τη ζωή της κι αν της συμβεί το οτιδήποτε, να ξέρετε πως θα είστε υπόλογες σε μένα και στον Θεό τον ίδιο!» Αυτά ήταν επ' ακριβώς τα λόγια του.

Ο ίδιος μετά έπρεπε να γυρίσει πίσω στη Γλυκή. Είχε υποσχεθεί στη νεαρή κοπέλα, όμως, πως θα την επισκεπτόταν όσο πιο συχνά του επέτρεπε το πρόγραμμά του. Στα είκοσι χρόνια που μεσολάβησαν, κάθε που ο γέροντας εξομολογούσε τους κατοίκους της Γλυκής, άρχισε να συγκεντρώνει αρκετές πληροφορίες σχετικά με την υπόθεσή της. Πληροφορίες και στοιχεία τα

οποία τον οδήγησαν στην απόφαση να επιστρέψει μαζί της στο χωριό.

Κάποιοι άνθρωποι ζούσαν σαν μαριονέτες, τα νήματα των οποίων κινούσε μια προδιαγεγραμμένη μοίρα και αυτό γέμιζε ερωτηματικά κι αμέτρητα γιατί, όχι μόνο τις δικές τους ψυχές, αλλά και την ψυχή του ίδιου τους του εξομολόγου. Άνθρωποι που ζούσαν γεμάτοι Ερινύες, οι οποίες σαν φαντάσματα στοίχειωναν τη σκέψη τους νύχτα-μέρα. Η θέση του γέροντα δύσκολη. Άκουγε, άκουγε, πόσα δεν είχε ακούσει το ευλογημένο πετραχίλι του. Ο ίδιος προσπαθούσε να συνδέσει γεγονότα, καταστάσεις, λόγια, στιγμές, παλεύοντας να ενώσει ένα τραγικό παζλ. Εκείνο που δεν καταλάβαινε απόλυτα ήταν το γιατί. Υπήρχε, ωστόσο, κάποιος άνθρωπος που δεν τον επισκεπτόταν. Το μυαλό του έβαζε πολλά, μα οι εικασίες παρέμεναν εικασίες. Ο ίδιος δεν ήθελε να κολάζει την ψυχή του επιρριπτοντας ευθύνες πιθανόν σε αθώους ανθρώπους δίχως να έχει χειροπιαστές αποδείξεις.

Έτσι, άφησε τα χρόνια να κυλήσουν πιστεύοντας στην αλήθεια που κάποια στιγμή θα ερχόταν μέσα από τη δικαιοσύνη του Θεού. Εκείνος έβλεπε κι Εκείνος θα φώτιζε τα βήματά του, μιας που νύχτα-μέρα προσευχόταν για εκείνη την αλήθεια. Εκείνη που γύρευαν κάποιοι για να λυτρωθούν. Την αλήθεια που κάποιοι άλλοι φοβήθηκαν στο παρελθόν και κίνησαν λάθος το νήμα της ζωής τους. Την αλήθεια της οποίας το τίμημα ίσως να είναι βαρύ πολλές φορές, μα κρατά την ψυχή καθάρια, ήρεμη και εξαγνισμένη. Εκείνη την αλήθεια που από φόβο κάποιοι απέκρυσαν με αποτέλεσμα να

διαδραματιστεί μια σειρά καταστροφικών γεγονότων. Άξιζε, άραγε, τόσος πόνος;

Ο γέροντας ήξερε, γνώριζε πολλά, μα οι ανθρώπινες συμπεριφορές τον άφηναν πάντα έκπληκτο. Βρισκόταν προ τετελεσμένων γεγονότων και το μόνο που του έμενε να κάνει, ήταν να συμβουλεύει τους ανθρώπους να πράττουν το σωστό. Προσπαθούσε να σώζει κάποιες καταστάσεις, οι οποίες προμήνυαν το κακό που θα ερχόταν. Το έβλεπε, το ένιωθε κι έμπαινε μπροστά για να σώσει ό,τι μπορούσε. Δεν ήταν όμως Θεός. Κι όταν ο άνθρωπος κυβερνάται από άγνωστες δυνάμεις, πράττοντας αυτοβούλως και δίχως γνώση, είναι δύσκολο έως ακατόρθωτο να τον σταματήσει κάποιος. Χάθηκαν ανθρώπινες ζωές, οι απώλειες ήταν οδυνηρές, πένθος βαρύ κι ασήκωτο σημάδεψε πολλούς. Κάποιοι κατάφεραν να συνεχίσουν και κάποιοι όχι. Και ο γέροντας μέσα από όλο το κακό όφειλε να προστατέψει την ανυπεράσπιστα Ζωή. Κανείς μα κανείς δεν θα την έβλαπτε ξανά και αυτή ήταν μία τεράστια υπόσχεση που είχε δώσει στον Θεό.

Σαν έφτασαν έξω από το παλιό μοναστήρι εκείνο το πρωινό, η Ζωή δάκρυσε. Εκεί είχε μεγαλώσει, εκεί έζησε ως τα δεκαοχτώ της χρόνια. Χρόνια όμορφα και αγνά έως τους τελευταίους μήνες, λίγο πριν την εξαφάνισή της. Τότε που όσα συνέβησαν, ήταν αρκετά για να μαυρίσουν την ψυχή της. Ήταν αρκετά για να αλλάξουν δια παντός την πορεία της ζωής της, αναγκάζοντάς τη να εγκαταλείψει το ίδιο της το σπίτι. Ο γέροντας έβγαλε από την τσέπη του το κλειδί που άνοιγε το λουκέτο της εξωτερικής καγκελόπορτας κι ύστερα έγενεψε στη Ζωή να περάσει. Τα βήματά της βαριά και μουδιασμέ-

να. Όπου γύριζε το βλέμμα της, η εγκατάλειψη ήταν ολοφάνερη στο άλλοτε πανέμορφο σπιτικό της, στην άλλοτε παραδεισένια αυλή. Τ' αγριόχορτα είχαν πνίξει όλο τον περιβάλλοντα χώρο κι εκτός από τα αειθαλή δέντρα που υπήρχαν στον κήπο, όλα τα λουλούδια ήταν πλέον μαραμένα. Η Ζωή πλησίασε στην αγαπημένη της ροδιά, ενώ τα δάκρυα αβίαστα κυλούσαν στο θλιμμένο πρόσωπό της. Θυμήθηκε τη μητέρα της, που σπόρο-σπόρο καθάριζε τα ρόδια με τόση υπομονή για να της κάνει τον αγαπημένο της χυμό.

Αχ, μανούλα μου... συλλογίστηκε.

Ύστερα, κατευθύνθηκε στο πίσω μέρος της αυλής, πίσω από το πέτρινο εκκλησάκι της Παναγιάς. Εκεί όπου βρίσκονταν θαμμένοι οι γονείς της. Εκεί όπου ήταν και τα μνήματά τους. Εκεί έστεκε ακόμα και το μικρό ξύλινο σκαμνάκι της, στο οποίο συνήθιζε να κάθεται με τις ώρες, το λίγο που πρόλαβε να τους κλάψει μετά τον θάνατό τους. Μόνο που ακόμα κι εκείνο το δικαίωμα της το είχαν στερήσει. Δεν μπόρεσε να μείνει για πολύ μαζί τους, καθώς έπρεπε βεβιασμένα να τους αποχαιρετήσει με βαριά καρδιά. Η Ζωή παρατήρησε πως εκεί που θρискόντουσαν οι τάφοι των γονιών της, ήταν και το μόνο σημείο που έδειχνε περιποιημένο. Δεν υπήρχανε χορτάρια τριγύρω, το αντίθετο μάλιστα, τα μνήματα στόλιζαν όμορφα κι ολάνθιστα λουλούδια, ενώ τα καντηλάκια μέσα στα μικρά φανάρια είχαν φρέσκο λαδάκι και ήταν αναμμένα.

«Μα ποιος;» αναρωτήθηκε η Ζωή.

«Έλα, κόρη μου».

«Ποιος; Ποιος, πατέρα;» φώναξε η Ζωή με βραχνή

φωνή, καθώς ο κόμπος που χρόνια έπνιγε τον λαιμό της ήρθε ξανά για να τη βασανίσει.

«Έλα, πάμε μέσα να τακτοποιήσουμε τα πράγματα κι έχουμε χρόνο. Όλα θα σου τα πω, κόρη μου. Όλα!»

Η Ζωή υπάκουσε. Μπροστά ο γέροντας με βήματα βαριά και πίσω εκείνη, έφτασαν έξω από την κυρίως πόρτα. Η Ζωή πήρε τα κλειδιά από τα χέρια του γέροντά της και ξεκλείδωσε αργά-αργά. Σαν άνοιξε η πόρτα και κοίταξε γύρω της, ξαφνιάστηκε. Όλα έδειχναν τακτοποιημένα, μία εικόνα εντελώς αντιφατική σε σχέση με αυτήν του εξωτερικού περιβάλλου. Σαν να μην έφτανε αυτό, μια ευχάριστη μυρωδιά την οδήγησε στην κουζίνα. Μια κατσαρόλα άχνιζε και πάνω σε αυτήν ένα μικρό ταψάκι σκεπασμένο με αλουμινόχαρτο. Μέσα στο ταψάκι υπήρχε ζεστό, μοσχομυρωδάτο κοτόπουλο με λαδάκι και ρίγανη και μέσα στην κατσαρόλα καυτή σούπα. Δεν μπορούσε να κοιτάξει άλλο, την εμπόδιζαν πλέον τα δάκρυστά της. Πάλι εκείνος ο κόμπος στον λαιμό, η φωνή της ίσα που ακούστηκε.

«Ποιος, πατέρα; Ποιος;»

Ο γέροντας δεν μπορούσε να στέκει άλλο όρθιος, κάθισε σε μια καρέκλα δίπλα στο τζάκι αναζητώντας λίγη ζεστασιά. Η Ζωή έτρεξε δίπλα του.

«Κρυστώνετε, πατέρα μου; Μια στιγμή και θα τ' ανήψω αμέσως».

Τα ξύλα ήταν κι αυτά ήδη τοποθετημένα στο τζάκι. Σ' ένα λεπτό οι φλόγες της φωτιάς έφεραν πάλι τη χαμένη θαλωρή στο άλλοτε κλειστό κι ερημωμένο σπίτι. Ο γέροντας άπλωσε το χέρι του, ζητώντας εκείνο της Ζωής.

«Θυμάσαι την Αννέτα, τη φίλη της μαμάς σου;»

«Ζει;» ρώτησε έκπληκτη η κοπέλα.

«...Και βασιλεύει!» απάντησε ο γέροντας με ένα γλυκό χαμόγελο. «Αυτή ερχόταν και με φρόντιζε κάθε που επέστρεφα για λίγο στη Γλυκή. Δεν ήθελα να κουράζεται, το μόνο που της ζητούσα ήταν να ανάβει τα καντηλάκια των γονιών σου. Της είχα αφήσει κλειδιά. Μας περίμενε. Είναι η μόνη που γνωρίζει για την επιστροφή μας. Είναι η μόνη που γνωρίζει για σένα. Η μόνη!»

«Δεν το πιστεύω!» φώναξε έκπληκτη η Ζωή. «Αντέχει σ' αυτή την ηλικία να έρχεται ως εδώ να...»

«Αντέχει και παραντέχει!» τη διέκοψε απότομα ο γέροντας κι ύστερα συνέχισε: «Υπάρχει λόγος που την κρατά στη ζωή. Υπάρχει λόγος για να αντέχει».

«Τι λόγος;» του αντιγύρισε επίμονα η Ζωή.

«Κάμε υπομονή, κόρη μου. Άσε λίγο να ξεκουραστώ σήμερα κι αύριο θα ξεκινήσουμε μια μεγάλη κουβέντα. Θα τα μάθεις όλα. Όλα! Ως τότε, θυμήσου, δεν πρέπει κανείς να σε δει. Κανείς!»

Η Ζωή κατένευσε θετικά. Φίλησε ευλαβικά το χέρι του πνευματικού της κι ύστερα τον κοίταξε βαθιά στα μάτια.

«Μία φορά έκανα παρακοή, πατέρα μου... Μία!»

«Κι ήταν αρκετή, όπως κατάλαβες, κόρη μου. Μα ήσουν μικρή, είχες το ακαταλόγιστο. Βέβαια, αν είχες το θάρρος να μου μιλήσεις, ίσως όλα να ήταν διαφορετικά».

«Αν σας είχα πει όλη την αλήθεια...» είπε ντροπαλά με σκυμμένο το κεφάλι.

«Μην το κάνεις αυτό, κόρη μου. Κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει τι του επιφυλάσσει η ζωή. Δεκάδες φορές

τα έχουμε πει αυτά. Το λιγότερο, το πιο αθώο φταίξιμο ήταν το δικό σου. Αλί σ' εκείνους που έκαναν το κακό, παιδί μου!»

«Θέλω να μάθω, πατέρα μου. Θέλω να μάθω! Τόσα χρόνια ζω στο σκοτάδι. Παρά τα όσα μου προσφέρατε, παρά τις τόσες προσευχές σας, το κενό που έχω μέσα μου δεν με αφήνει να ησυχάσω. Μου λείπει...»

«Ησύχασε, παιδί μου, ησύχασε σε παρακαλώ!»

Η Ζωή ξέσπασε σε κλάματα. Ο γέροντας την τράβηξε κοντά του κι εκείνη γονάτισε, ακουμπώντας το κεφάλι της στα γόνατά του. Πόσους χείμαρρους δακρύων είχαν ρουφήξει τα άγια ράσα του στα τόσα χρόνια της ζωής του! Πόσο πόνο είχαν εναποθέσει πάνω τους τα πνευματικά του παιδιά και πόση δύναμη ο ίδιος έπρεπε να αντλεί από τον Θεό για να φωτίζει τις ψυχές όσων υπέφεραν!

«Μην κλαις άλλο, κόρη μου, ραγίζει η καρδιά μου κάθε που σε βλέπω!»

«Συγχωρήστε με, πατέρα μου, δεν το θέλω. Αλήθεια! Μα, είναι εκείνο το γιατί...»

«Σώπαινε, παιδί μου. Αυτό το έρμο το γιατί στην κόλαση μας στέλνει κι εγώ δεν έχω σκοπό τις πύρινες πύλες να διαβείς».

«Το ξέρω, γέροντά μου...»

«Αφού το ξέρεις, προσπάθησε να διώξεις δια παντός τη θλίψη που έχεις μέσα σου, καλή μου. Στις κρυσταλλένιες κόρες των ματιών σου θέλω να βλέπω μονάχα φως!» Ο γέροντας σκούπισε τα δάκρυστά της κοιτάζοντάς τη στα μάτια. «Θέλω οι ίριδες σου να λάμπουν σαν άστρα φωτεινά! Κάθε που κλαις, διώχνεις τους

αγγέλους μακριά, γιατί οι άγγελοι δεν αγαπούν τον πόνο. Μαζί με σένα κλαίνε κι εκείνοι! Θεε να κλαίνε οι άγγελοί σου; Τάγματα ολόκληρα ψάλλουν χαρμόσυνα, κάθε που φέγγει από χαρά το πρόσωπό σου, κόρη μου. Αχ, και να ήξερες πόσο μας αγαπούν οι άγγελοι, να ήξερες τι χαρά που κάμουν με τη δική μας χαρά! Πανηγύρι ολόκληρο στήνουν στους ουρανούς!»

Η Ζωή ύψωσε το σκυθρωπό της βλέμμα προς τον ουρανό. Τα δάκρυστά της άρχισαν να στεγνώνουν και η έκφραση του προσώπου της έδειξε και πάλι γαλήνια. Έκλεισε τα χέρια του γέροντα μέσα στις χούφτες της κι ύστερα το βλέμμα της συνάντησε το δικό του.

Η Ζωή κι ο πνευματικός της έμειναν έτσι ενωμένοι για λίγα λεπτά. Ο γέροντας, γνωρίζοντας πως μόνο λίγες στάλες λαδάκι είχαν απομείνει στο καντηλάκι της ζωής του, ευχήθηκε γι' ακόμα μια φορά πριν το τέλος της ζωής του να κατάφερνε να ολοκληρώσει την αποστολή του στα επίγεια. Μέσα στα μάτια της κρυσταλλένιας του κόρης έβλεπε την αλήθεια που ερχόταν. Την επόμενη κιόλας μέρα η Ζωή θα μάθαινε. Κι ύστερα, όταν τα χέρια της θα άδειαζαν από τις γέρικες χούφτες του, θα γέμιζαν ξανά από άλλα χέρια, τα οποία αναζητούσαν κι εκείνα τη δική τους αλήθεια. Η λύτρωση πλησίαζε. Όσο κι αν προσπαθούσαν κάποιοι σύγχρονοι Τιτάνες να σπείρουν το κακό, η αλήθεια που ερχόταν θα θέριζε τους καρπούς τους δια παντός και θα φώτιζε τις ψυχές όσων την αποζητούσαν.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΕΝΙΑ ΚΟΡΗ

Η Ζωή ήταν μόλις δεκαοχτώ χρονών, όταν έχασε τους γονείς της κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες. Ευτυχώς, στο πλάι της στάθηκε ο πατέρας Νεκτάριος, ο οποίος τη φυγάδευσε κρυφά στο μοναστήρι της Παναγιάς, όπου έμελλε να ζήσει τα χρόνια της νιότης της.

Όμως, η αληθινή ιστορία της Ζωής ξεκινά πριν καν γεννηθεί, όταν η Άννα έφτασε στο κατώφλι της γιαγιάς της κουβαλώντας ένα ασήκωτο βάρος στους ώμους της. Ήταν έγκυος σε ένα παιδί που δεν ήθελε και για αυτό η γιαγιά της και ο πατέρας Νεκτάριος αποφάσισαν, σαν γεννηθεί, να το δώσουν σε μια φτωχή οικογένεια που θα το μεγάλωνε με αγάπη. Τα σχέδια, όμως, άλλαξαν, όταν η Άννα μετάνιωσε για αυτή της την απόφαση και τρελαμένη παρέδωσε την ψυχή της στα ορμητικά νερά του Αχέροντα... Αυτή η μοιραία απόφαση καθόρισε τις ζωές πολλών ανθρώπων, που το μέλλον θα έφερε κάποτε αντιμέτωπους.

Είκοσι χρόνια μετά, η Ζωή θα ξανασυναντήσει εκείνον που είχε αγαπήσει με όλο της το είναι. Εκείνον που της είχε χαρίσει τα πάντα και την ίδια στιγμή της τα πήρε πίσω. Και τότε, ο πατέρας Νεκτάριος θα τη βοηθήσει να αντικρίσει την αλήθεια κατάματα. Η αντίστροφη μέτρηση έχει αρχίσει και οι ψυχές όλων θα ουρλιάξουν συγκλονισμένες από την αποκάλυψή της.